



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 38/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Veronikou Bausovou, Sputniková 6, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Topoľčany č. k. 4 C 39/2019-370 z 12. júla 2021 a č. k. 4 C 39/2019-416 z 27. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými uzneseniami Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) z 12. júla 2021 a 27. augusta 2021 označenými v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť. Požaduje zároveň náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je právnu zástupkyňou žalovanej 2 v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 39/2019 vo veci náhrady škody spôsobenej na zdraví. Sťažovateľka zastúpená koncipientom na pojednávaní predložila okresnému súdu 3. decembra 2019 podanie v listinnej podobe (substitučnú plnú moc) – poverenie na vykonanie úkonu z 2. decembra 2019 založené v spise ako č. 1. 199, ktorým bolo oznámené poverenie koncipienta sťažovateľky na konanie v predmetnej veci.

3. Napadnutým uznesením okresného súdu z 12. júla 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za spracovanie podania v sume 20 eur. V podstatnom okresný súd uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podanie v listinnej podobe odôvodnil poukazom na položku 20a sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) a § 2 ods. 1 písm. f) v spojení s § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. Sťažovateľka ako právna zástupkyňa predložila podanie v listinnej podobe, pričom nešlo o listinu predloženú na vyzvanie okresného súdu a nešlo ani o podanie urobené ústne do zápisnice.

4. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 12. júla 2021 podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej dôvodila, že poverenie, za ktoré jej bol vyrubený súdny poplatok, nie je možné považovať s prihliadnutím na § 123 až § 130 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) za podanie, keďže nejde o úkon určený súdu, ale o jednostranný právny úkon splnomocnenca, ktorým poveruje advokátskeho koncipienta, aby v jeho mene vykonal konkrétne úkony.

5. O sťažnosti rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 27. augusta 2021 tak, že túto zamietol ako nedôvodnú. V konkrétnostiach zdôraznil, že zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) sa zaviedla všeobecná povinnosť komunikácie so súdmi v elektronickej podobe formou na to určených elektronických formulárov, pričom advokáti so samostatným výkonom advokácie majú túto povinnosť od 1. júla 2018. Porušenie povinnosti elektronickej komunikácie nemá za následok neúčinnosť podania a neoprávňuje súd na to, aby na takéto podanie neprihliadal. Od 1. januára 2018 však pri porušení uvedenej povinnosti vznikne na strane advokáta poplatková povinnosť. Okresný súd poukázal aj na závery obsiahnuté v uzneseniach ústavného súdu č. k. III. ÚS 22/2019 zo 16. januára 2019 a č. k. I. ÚS 186/2019 z 30. apríla 2019, podľa ktorých podania prijaté na elektronické adresy podateľne nie sú prepojené s elektronickým súdnym spisom, a preto je nutné ich prácne previesť do listinnej podoby a vkladať do tohto súdneho spisu, pričom podania zaslané prostredníctvom elektronickej schránky súdu sú automaticky prepojené so súdnym manažmentom a elektronickým súdnym spisom.

6. Podľa okresného súdu išlo v konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky o podanie doručené súdu inak ako do elektronickej schránky, pričom neobstojí poukaz na § 123 ods. 2 CSP, keďže citované ustanovenie len špecifikuje, čo možno považovať za podanie vo veci samej, a § 125 ods. 2 CSP upravuje prípad, keď podanie vo veci samej bolo urobené v elektronickej podobe bez autorizácie, pričom poplatková povinnosť je stanovená za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, a za spracovanie podania a jeho príloh v elektronickej podobe doručené súdu inak ako do elektronickej schránky súdu. Zákon stanovuje povinnosť doručovať každé podanie zo strany advokátov do elektronickej schránky súdu, pričom túto povinnosť neobmedzuje len na podania vo veci samej.

7. Obdobne poukázal okresný súd aj na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 69/2020 z 13. februára 2020, z ktorého vyplýva, že predpokladmi uloženia poplatkovej povinnosti podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch sú skutočnosti, že osoba má povinnosť doručovať podania do elektronickej schránky súdu a táto osoba doručí podanie v elektronickej podobe súdu inak ako do elektronickej schránky súdu alebo táto osoba doručí súdu podanie v listinnej podobe. Irelevantnými pritom sú skutočnosti, či podanie doručí osoba zároveň aj predpísaným spôsobom t. j. do elektronickej schránky súdu, ako aj to, aké pohnútky túto osobu viedli k takémuto spôsobu doručenia podania (či už formou emailu, alebo v listinnej podobe). Podstatnou pre uloženie poplatkovej povinnosti je skutočnosť, že podanie uskutočnila osoba, ktorá má povinnosť doručovať podania do elektronickej schránky súdu, a že táto osoba, na ktorú sa vzťahuje poplatková povinnosť za spracovanie takéhoto podania, takého podanie doručila.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka zdôrazňuje, že k porušeniu jej práv došlo predovšetkým z dôvodu vyrubenia súdneho poplatku v rozpore s právnymi predpismi, keďže podmienky pre vznik poplatkovej povinnosti neboli splnené. Z vecného hľadiska zdôrazňuje, že v prípade poverenia na konanie nejde o podanie, pričom okresný súd v danej veci neskúmal účel zákona o súdnych poplatkoch a nesprávne posúdil ustanovenia procesných predpisov. Z uvedených dôvodov sú závery okresného súdu prezentované v napadnutých uzneseniach arbitrárne.

9. Namieta, že povinnosť zasielať substitučné plnomocenstvo výlučne do elektronickej schránky by mohla spôsobiť v niektorých prípadoch vyžadujúcich si promptné konanie to, že súd by nemusel prijať substitučné plnomocenstvo včas, čo by mohlo viesť k zmareniu pojednávania.

10. Aj keď zákon o súdnych poplatkoch nestanovuje, čo možno považovať za podanie, smerodajné sú ustanovenia § 123 až § 130 CSP, ktoré je treba subsidiárne aplikovať. Uzatvára, že poverenie na pojednávanie predstavuje procesný úkon, ktorý nie je podaním. Podaním je totiž v zmysle odbornej literatúry procesný úkon strany adresovaný súdu, ktorý robí v dobe, keď nie je v priamom styku so súdom v rámci pojednávania alebo iného súdneho úkonu. Navyše poverenie nie je úkonom určeným súdu, ale jednostranným právnym úkonom splnomocnenca.

11. V prípade poverenia ide o ústny procesný úkon sťažovateľky vo forme prednesu strany (§ 181 CSP) v rámci priameho styku so súdom na pojednávaní, ktorým preukazuje svoje oprávnenie zastupovať stranu v konaní. Sťažovateľka poukazuje na dôvodovú správu k zákonu o súdnych poplatkoch, z ktorej vyplýva, že poplatku nepodlieha podanie urobené priamo na pojednávaní, ktoré je zachytené v zápisnici z pojednávania. Teleologickým výkladom zákona o súdnych poplatkoch a Civilného sporového poriadku je nutné dospieť k záveru, že ústne prednesy na pojednávaní ani listiny, ktoré boli na pojednávaní predložené, nepodliehajú poplatkovej povinnosti.

12. V konečnom dôsledku argumentuje, že v zmysle § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami. Podľa vedomostí sťažovateľky však okresný súd nepovažoval za potrebné ostatným subjektom doručovať poverenie, a preto logicky nemôže ísť o podanie.

13. V súvislosti s rozhodnutiami ústavného súdu, na ktoré odkazuje okresný súd, sťažovateľka zdôrazňuje odlišnosť skutkových a právnych okolností, a tým aj nedôvodnosť aplikácie ich záverov aj na jej prípad. Napadnutými uzneseniami okresného súdu bola sťažovateľka povinná zaplatiť štátu sumu 20 eur, a preto bolo zasiahnuté aj do jej majetkovej sféry.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 a § 43 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123 a § 124 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie, ako aj na ochranu majetku napadnutými uzneseniami okresného súdu vydanými vo veci uloženia poplatkovej povinnosti, ktoré sú podľa sťažovateľky arbitrálne. Porušenie základného práva na zákonného sudcu, ktoré sťažovateľka namieta v časti mimo petitu, t. j. návrhu na rozhodnutie, ústavný súd v súlade s ustálenou judikatúrou (IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 451/2021) považuje iba za súčasť argumentácie.

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a ochranu majetku napadnutým uznesením okresného súdu z 12. júla 2021:

16. Pri posudzovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

17. Sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 12. júla 2021 sťažnosť, ktorú je nutné považovať za efektívny prostriedok procesnej nápravy špecifikovaných uznesení a zároveň účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru (m. m. IV. ÚS 341/2020, porovnaj aj ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, s. 869 a nasl.).

18. Uplatnenie právomoci okresného súdu prostredníctvom príslušného sudcu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu, spravodlivé súdne konanie a ochranu majetku napadnutým uznesením okresného súdu z 27. augusta 2021:

19. Vo vzťahu k medziam zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že mu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, resp. nadriadeným súdom. Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Povinnosť chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni patrí teda predovšetkým všeobecným súdom. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím všeobecného súdu, sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

20. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania.

21. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy právneho poriadku Slovenskej republiky. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (II. ÚS 249/2011).

22. V súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľka nevystupuje v procesnom postavení strany, ale ako právna zástupkyňa strany v konaní, pričom napáda rozhodnutie o uložení poplatkovej povinnosti priamo sa jej dotýkajúce, ústavný súd konštatuje, že predmetom ústavného prieskumu sú, aj keď v obmedzenej miere, aj rozhodnutia ukladajúce poplatkovú povinnosť inému ako strane v konaní (m. m. II. ÚS 69/2020, III. ÚS 22/2019, I. ÚS 186/2019).

23. Podstatnou okolnosťou determinujúcou ústavný prieskum je v konkrétnych okolnostiach veci aj to, že napadnutým uznesením sa ukladá poplatková povinnosť v sume 20 eur, ktorá nepochybne kvalifikuje vec ako bagateľnú. Zohľadniac súčasný postoj prezentovaný Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v kontexte rozhodovacej činnosti ústavného súdu v tzv. bagateľných veciach (rozhodnutie ESLP vo veci Kľačanová proti Slovenskej republike, č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018), v zmysle ktorého tzv. bagateľnosť veci (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 247/2019) a nie je to tak ani v tomto prípade, ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľky, pričom dospel k záveru, že sú nedôvodné.

24. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s prihliadnutím na už uvedené osobitosti veci (napadnuté rozhodnutie sa netýka merita veci, sťažovateľka nevystupuje v procesnom postavení strany v spore, pričom ide o tzv. bagateľnú vec) prichádza v súlade s už judikovanou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, I. ÚS 56/2017, II. ÚS 69/2020), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá koliduje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

25. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Okresný súd postupoval v rámci vymedzenom príslušnými právnymi predpismi regulujúcimi uloženie poplatkovej povinnosti v súvislosti s úkonom podania a nedopustil sa takého výkladu (a aplikácie) príslušných ustanovení vo veci aplikovaných právnych predpisov, ktorým by poprel ich podstatu, zmysel a účel a ktorý by predstavoval nepredvídateľnú interpretačnú svojvoľu.

26. Substitučná plná moc, aj keď je sama osebe jednostranným právnym úkonom, navonok voči súdu a tretím osobám osvedčuje existenciu a obsah samotného právneho vzťahu zastúpenia strany v spore. Z uvedeného dôvodu osvedčuje procesnú podmienku oprávnenosti konania v danom prípade substituť v mene sporovej strany, a tým aj patrí do skupiny procesných podmienok, na ktoré súd kedykoľvek počas konania prihliada a ktoré musia byť splnené, aby súd mohol vo veci samej konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP). Argumenty sťažovateľky obsiahnuté v bode 10 tohto uznesenia sú preto nedôvodné a záver okresného súdu o tom, že v konkrétnych okolnostiach veci išlo o podanie – úkon určený súdu (§ 123 ods. 1 CSP), ústavne udržateľný.

27. Okrem už uvedeného je zo všeobecného hľadiska v nadväznosti na z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*) rozhodujúce aj to, že spôsob komunikácie, ktorý sťažovateľka ako právna zástupkyňa strany v príslušnom konaní zvolila (podanie v listinnej podobe), nemá vo vzťahu k ňou zastupovanej strane sporu za následok zásah do samotnej podstaty práva na spravodlivé súdne konanie. Absencia komunikácie advokáta so súdom prostredníctvom elektronickej schránky, resp. podanie urobené advokátom v listinnej podobe neoprávňuje súd na podanie urobené v listinnej podobe neprihliadať, resp. podanie vyhodnotiť ako neúčinné (m. m. I. ÚS 186/2019, II. ÚS 69/2020). Aj z uvedeného dôvodu je preto argumentácia obsiahnutá v bode 9 tohto uznesenia právne irelevantná. Súd by totiž musel tak, ako to urobil aj vo veci sťažovateľky, akceptovať aj listinné substitučné plnomocenstvo, takže k zmareniu pojednávania by nedošlo ani v prípade nevyhnutnosti promptného riešenia veci.

28. Prípadná poplatková povinnosť, ktorá vzniká advokátovi za podanie urobené v listinnej podobe, nemôže byť preto sama osebe dôvodom zásahu do samotnej podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru ESLP, ktorá nevyklučuje, aby záujem na riadnom výkone spravodlivosti ospravedlnil určité finančné obmedzenia prístupu jednotlivca k súdu. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním na všeobecnom súde v civilnom konaní nemôže byť preto považovaná za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo samo osebe nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESLP vo veci Podbielski a PPU Polpure proti Poľsku z 26. 7. 2005, bod 63, sťažnosť č. 39199/98).

30. Odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení je plne v súlade s aplikovanými právnymi predpismi vrátane § 821 ods. 3 zákona o súdoch („Osobitné ustanovenia o elektronickom výkone verejnej moci na súdoch“), podľa ktorého s účinnosťou od 1. júla 2017 orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronicú schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom; to neplatí, ak súd požiada o predloženie určitej listiny a pre predkladanie administratívneho spisu alebo iného spisu.

31. V konečnom dôsledku argument uvedený v bode 12 je bez právnej relevancie k predmetu ústavného prieskumu, ktorý sa môže zameriavať len na ústavnú udržateľnosť výkladu obsiahnutého v napadnutom rozhodnutí, ktorým bola sťažovateľke uložená poplatková povinnosť. Inak povedané, následný postup okresného súdu, ktorým, ako to sťažovateľka uvádza, nebolo dodržané ustanovenie § 125 ods. 3 CSP a neboli doručované podania stranám v spore, je pre posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu bez právnej relevancie.

32. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

33. S prihliadnutím na už uvedené závery (predovšetkým body 22 až 32 tohto uznesenia) vec sťažovateľky v kontexte námietky výkladu použitých právnych predpisov zo strany okresného súdu nemá podľa názoru ústavného súdu požadovaný ústavnoprávny rozmer.

34. Ako už bolo uvedené, v okolnostiach tohto prípadu nemožno závery okresného súdu vyhodnotiť ako svojvoľné, resp. také, ktoré by popierali zmysel a účel príslušných ustanovení vo veci aplikovaných právnych predpisov, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

35. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť jeho porušenia, ktorej reálnosť by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

36. Pokiaľ totiž sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je logické, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

37. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu